

om han ikke vilde vente til den paafølgende Tirsdag, da jeg mente og troede, at Folketingets Udvalg maaske kunde blive færdigt med Spørgsmaalet forinden, idet der til den Dag var sammenkaldt en Konference, hvortil de Herrer Professor Torp og Professor Bentzon var indkaldt. Baade Svogeren og Ulf Hansen sagde, at de vilde afvente dette Møde om Tirsdagen. Nu skete der imidlertid det den Tirsdag, at Professor Bentzon paa Grund af Sygdom var forhindret, og Mødet blev udsat til Fredag.

Om Onsdagen, altsaa Dagen efter, meddelte saa — ikke Højesteretssagfører Ulf Hansen, men Fængselsinspektøren, at nu vilde Berning have et Papir til at skrive en Stævning. Der blev spurgt, hvad jeg sagde til det. Jeg svarede dertil: At skrive en Stævning har Hr. Berning haft Lov til hele Tiden, det er et Spørgsmaal, man overhovedet ikke behøver at forelægge Justitsministeren; i alt Fald maa han gerne stævne mig. Det, Spørgsmaalet havde staaet paa, var, hvorvidt Justitsministeriet ikke selv skulde tage sig af Sagen og meddele ham fri Proces. Samme Aften fik jeg saa gennem Højesteretssagfører Ulf Hansen at vide, at Berning ikke vilde vente længere; han var paa Grund af disse Udsættelser i Folketingets Udvalg blevet bange for, at det skulde trække længe ud, og spurgte, om han ikke maatte faa fri Proces. Og saa svarede jeg øjeblikkelig, idet jeg sagde, at jeg nu heller ikke var sikker paa, at Udvalget kunde blive færdigt til Fredag, og indrømmede, at det trak efterhaanden for længe ud. Jeg havde ingen som helst Forestilling om, at der bestod nogen Uenighed mellem Svogeren eller Højesteretssagfører Ulf Hansen og mig. Den samme Aften, da de sagde: Nej, nu vil vi ikke gaa videre paa det af Ministeren givne Grundlag, for nu forlanger han, at der skal foretages noget, og nu kan De ikke sige, hvor hurtig Sagen bliver afgjort, gav jeg Tilsagn om, at Justitsministeriet vilde meddele ham fri Proces.

Saaledes ligger Sagen. At jeg, hvis jeg havde vidst, at det vilde trække saa længe ud, vilde have meddelt Berning fri Proces, straks efter, at jeg var blevet klar over min endelige Stilling til hans Internering, skal jeg gerne nu bagefter indrømme. Men det havde jeg ikke Grund til at tro paa, og derfor valgte jeg den Udvej at efterkomme det Ønske, der var fremsat af Svogeren og Ulf Hansen, som jeg mente vilde føre til Sagens Afgørelse hurtigst muligt. Det var det afgørende for ham, om han kom ud eller ej.

Det er mit Svar paa det ærede Medlem Hr. Rytters lange Udvikling paa dette

Punkt. Jeg ser ikke, at jeg har handlet urigtigt paa dette Punkt. Jeg har ikke haft noget som helst Ønske om Kompetenceoverskridelse, og jeg kunde ikke have noget Ønske om at forhindre ham i at føre Proces, da jeg kunde sige mig selv, at det, selv om jeg havde noget Ønske derom, vilde være det dumme, jeg overhovedet kunde gøre. Sagen er forløbet paa den Maade, som den er, dels fordi Forhandlingerne her er trukket meget længere ud, end jeg havde ventet, dels fordi jeg troede, at en hurtig og endelig Afgørelse kunde opnaas ad den anden Vej, og endelig fordi ingen af Parterne, heller ikke Højesteretssagfører Ulf Hansen, under Forhandlingerne med mig har lagt mindste Vægt paa, hvorvidt der var Mulighed for Hr. Berning for at faa Erstatning. Nej, det afgørende var det og det alene, som det vilde være for ethvert Menneske, at faa at vide, om han skulde spærres inde, muligvis Resten af sin Levetid, eller ej, det var det afgørende Punkt i denne Sag.

Heilesen: Det forekommer mig, at der er Grund til i al Stiltfærdighed at understrege en Anke, der synes at kunne rejses mod alle de af Udvalget stillede Ændringsforslag. Denne Anke har Hensyn til det, som synes at være Kærnepunktet i denne Sag. Den vedrører nogle Bemærkninger, der findes i Mindretallets Betænkning, idet Mindretallet bl. a. udtaler, at man nærer meget stærk Tvivl om, hvorvidt man overhovedet ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger, vil kunne opnaa den af Ministeren tilsigtede Virkning overfor de Personer, som allerede er dømt som fuldt tilregnelige.

Vi erindrer jo nemlig alle — og vi er i Dag paa ny blevet mindet derom —, at den umiddelbare Foranledning til Fremsættelsen af dette Lovforslag er den Omstændighed, at man ønsker at skabe sikker Lovhjemmel for Tilbageholdelsen af en Mand, der ikke mindre end 6 Gange er blevet dømt som fuldt tilregnelig, uden at der er oplyst noget om, at der er sket nogen saadan Forandring i hans sjælelige Tilstand, at han nu er mindre tilregnelig, end han var, da Domstolene sidste Gang dømte ham. Vi erindrer fremdeles, at det drejer sig om en Mand, om hvem vi, der ikke har haft Kendskab til Sagens Akter, maatte faa det Indtryk, at det var i høj Grad uskeligt, at der skabes sikker Lovhjemmel for, at han vedblivende kan tilbageholdes, fordi der er en overvejende, ja, efter det oplyste en til næsten Vished